יום ד', **ל' בניסן** [א' דר"ח אייר] תשס"ז (**18** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום א' דראש חודש אייר: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!" [תהלים קי"ח 24]

... **לאה יצאה מדעתה**, וכמעט התמוטטה. היא זעקה ודרשה את התינוק שלה, וניסתה להתנגד לכל מאמץ להכניס אותה לסירת הצלה. "לא אלך בלי התינוק שלי!", היא צעקה ובכתה. "לא אלך בלעדיו!" אבל סגל האוניה אמרו לה שאין ברירה – ואין טעם לסכן את עצמה בגלל התינוק. עם זאת, הכריחו אותה לרדת לאחת הסירות, כאשר היא המשיכה לבכות ודחתה כל נסיון לנחם אותה. כעבור כמה שעות, הגיעה אוניית ה"קרפתיה" [Carpathia] ואספה כל הניצולים. לבסוף – רק 705. מעל ל-1500 נספו.

כעבור יומיים, לאה התהלך בסיפון ה'קרפתיה' כאשר ראתה אשה מחזיקה תינוק שהיא הכירה – לא אחר מהאפרים פישל שלה שהיא לא ציפתה לעולם עוד לראותו! הוא גם הכיר את אמו וניסה לזוז לקראתה. לאה צעקה, "התינוק שלי! - זהו התינוק שלי!" האשה שהחזיקה אותו, אשה לבושה בשׂמלה שחורה ועונדת צלב גדול סביב צווארה, טענה כנגד – "לא כן! הוא נמסר לי לדאוג לו ולגדל אותו. מן השמיים קבלתי אותו!", כאשר היא סיפרה איך היא קלטה את התינוק אחרי שהועף מעל לאוניה. אחרי שנוסעים אחרים החלו להתערב ולקחת צדדים בוויכוח, רב-החובל הבין שהוא יידרש להכריע בעניין. הוא זימן את שתי הנשים אליו למשׂרד, כאשר לאה היתה בוכה בהיסטריה והאשה השניה עמדה על 'זכותה' לקבל את הילד.

רב החובל ביקש מכל אחת להסביר את עמדתה, ולאה פתאום אמרה – "אני יכולה להוכיח שהוא הילד שלי." לאה, סה"כ בת 18, דברה בבטחון מלא. "אני יהודיה", אמרה, "ואת בני הכנסתי לבריתו של אברהם אבינו. תוכל לבדוק ולראות את זה בעצמך!" והיא ידעה שבאירופה באותם הימים, רק ילדים יהודיים עברו את ברית המילה. כאשר רב החובל ראה שאמנם כך המצב, הוא שׂמח להחזיר את הילד לאמו האוהבת, לאה. לאחר נסיעה קצרה, הביאה ה'קרפתיה' את נוסעיה למקום מבטחים – לעיר ניו יורק.

אפרים פישל אקס, שהיה לימים Frank Philip Aks, גדל בבית יהודי וזכה לשׂיבה טובה עם בנים ובני בנים. הוא נפטר בשנת 1991. אמו לאה, ילדה בת אחרי זמן-מה באמריקה ומתוך הכרת הטוב לאניית קרפתיה ורב החובל שלה, נתנה לבת את השם "שׂרה קרפתיה". אך בגלל בלבול בבית החולים, שמה נרשם שם כ"**שׂרה טיטאניק אקס**"!

לכך מוסיף הרב קרוהן, המגיד שהעלה את הסיפור הנפלא הזה בספרו:

בשעה שאברהם אבינו נצטווה ע"י השם יתברך לעשׂות לעצמו, ולבני ביתו, את הברית הזאת לראשונה, הוא הרהר על כך עם החברים שלו – ענר, אשכול וממרא. ענר הציע לו "לרדת מהרעיון הזה" שמא יפצע את עצמו ויגרום לעצמו הרבה צער. אשכול שאל למה שישׂים על עצמו אות שבכך הוא יבחין בינו לבין אויביו, דבר שיכול לסכן אותו. ממרא היה היחיד שעודד אותו לעשׂות את דבר ה'. והנה, אותה דאגה שאשכול הביע – שמא סימן זה יבדיל בין אברהם לבין אויביו – הוא הוא הסימן שהציל את חייו של התינוק אפרים פישל!

[Reflections of the Maggid]

"ויהי החודש הזה ... תחילה וראש לפדיון נפשנו" **[מתוך תפילת מוסף לראש חודש]**

בשׂמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש שׂמח ויום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ל' בניסן [א' דר"ח אייר] תשס"ז (18 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"...אשה כי תזריע וילדה זכר... וביום השמיני ימול בשר ערלתו." [תחילת פרשת השבוע, "תזריע-מצרע"]

"ויהי החודש הזה ... תחילה וראש לפדיון נפשנו" **[מתוך תפילת מוסף לראש חודש]**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש שמח ויום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל